

Baselin matkakertomus

Minna Tappola, Katja Hohti ja Teemu Turunen kertovat ensikertalaisten kokemuksia piekien ihmisten Europa Treffen - tapahtumasta, joka tänä vuonna pidettiin kauniissa Baselissa Sveitsissä. Säät suosivat tapahtumaa edeltävinä viikkoina rankkasateista kärsinyttä kaupunkia. Tähän oli syynsä: Sveitsin klubin pj. Christian Senft soitti Suomeen ja pyysi suomalaisia tuomaan kauniin sään mukanaan. Nämä teimme, mutta toimme ruman ilman vuorostamme mukana takaisin... Emme kuitenkaan ota kaikkea syytä niskoillellemme!

Kuumeinen valmistautuminen Baselin Europatreffen-viikkoon huipentui panikinomaiseen juoksenteluun kaupoissa vielä lähiöö edeltävänä päivänä. Se iltapuku piti vielä löytää... Fredalta käytettyjen vaatteiden putkiista löytynyt kolttu pelasti koko lähiöö edeltävän päivän.

Olin etukäteen päättänyt, että matkaan on helppomi lähteä ilman minkäänlaisia ennakko-odotuksia.

Bunkkerin sisäänkäynti

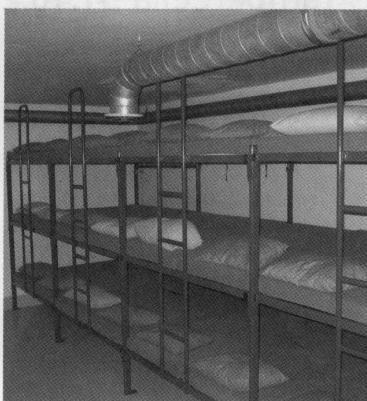
Melkein onnistuin. Olin kuullut aikaisemmissa kokouksissa käyneiltä muka-vilta Suomen klubilaisilta kertomuksia muiden maiden mukavista ihmisiistä. Jälkkäteen voi huolletta todeta että valtauvaan mukavia ihmisiä kaikki tyynni.

Katja & Teemu:

Ensimmäisen Basel-suunnittelukokousen jälkeen tuntui, että matkaan on vielä älyttömän pitkä aika. Kaikkien kiireiden keskellä valmistautuminen jäi viimeipäälle ja Teemuun puku (lauantain juhlaa varten) pesulaan. Parempi myöhään kuin ei silloinkaan - mottomme toteutti taas itsään. Katjan iltapuku oli sentään ajoissa valmis, sitä ei tarvinnut ommella kuumeisesti viimeisenä yönä. Sunnuntaina Joannan välittämä tekstiviesti Baselistä – Det blir spännande att sova här... herätti viimeisetkin perhoset vatsassa. Mikä ihme on tämä väestönsuoja jossa on tarkoitus yöpyä?

Maanantaina 17.5.2004 paloilin siis Helsinki-Vantaalla kapsärkeineen lähdössä kohti elämäni ensimmäistä pitkin taapaamista Baselissa. Matkakumppanini Arja, Liisa, Joanna, Mia, Katja ja Teemu löytyivät tuota pikaa, lentokin taisi lähtää suht ajallaan ja lentomatkalla suunniteltiin junamatkaa Zürichistä Baselille. Hyvin meni. Perillä Baselissa illansuussa. Jalkaisin rautatieasemalta, jossa saimme jo ensimmäiset kokousmateriaalit, "tuntolevyt", kartat jne., sitten kohti majapaikkaamme bunkkeria, josta ensishokin laannuttua muodostui paitsi meille sen asukkaina myös muille hienoisissa hotelleissa asuville "pitkille" suorastaan legendaarinen tutustumiskohde ja kansainvälinen kotipesä.

Pikaisen vaatteidenvaihdon ja matkavaroiden bunkkeriin jätön jälkeen kiirehdimme kohti country-illan pitopaikkaa ravintola Kentucky Saloonia, jossa suuri osa ihmisiistä taisi olla jo paikalla meidän sinne saapuessamme. Rivitanssia, siankykeä, grillattua maissia, olutta sekä tutustumista muiden maiden "edustajiin"

Luxux-majoitus lavitsoilla

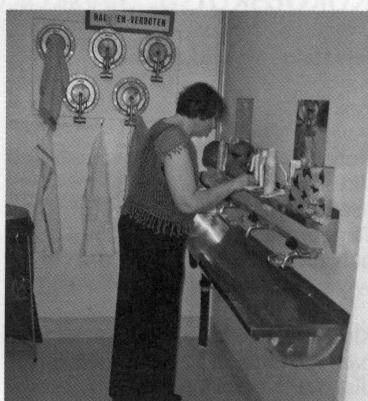
ravintolassa sekä bunkkerissa oman porukan illanviettoa – ja nukkumaan.

Katja & Teemu

Olimme lentokentällä ajoissa! Kävimme jäätmässä matkatavarat lähtöselvitykseen, haahuilimme hetken aulassa ja sitten näimmekin Liisan, muukin porukka saapui paikalle pikkuhiljaa. Kun matkavakuutukset oli otettu ja valuutat vaihdettu oli aika siirtyä passintarkastuksen kautta odottamaan konetta. Lentomatka sujui kivuttomasti, maljojakin taidettiin nostaa matkan kunnaksi. Zürichin kentällä matkatavararamme oli jo nostettu pois hihnalta kun menimme niitä hakemaan. Tehokkaita nuo Sveitsiläiset! Junamatkan ja ilmoittautumisen jälkeen lähdimme suunnistamaan kohti Dormitoria eli Bunkkeria. Sinne oli paikallisten mukaan helppo löytää, mutta teimme varmuuden vuoksi muutaman mutkan matkalla. Lopulta Bunkkerin sisäänkäynti löytyi tietöiden ja ajoluiskien välistä. Taisimme hieman olla liikenteenkin tukkona keskellä katua kun tutut tervehtivät toisiaan.

Ilta Kentucky Saloonissa sujui leppoisaisti, Amerikkalaiset, joiden pöydässä istuimme illallisen ajan, kyselivät paljon Suomesta ja klubin toiminnasta, yritimme parhaamme mukaan vastailla kysymyksiin. Salunaan illan pääteeksi pidettiin Bunkerissa pienet juhlat ja tutustuttiin toisiimme. Onneksi kaikilla oli nimilaput kaulassa, uusia nimiä ja naamoja näkyi siihen tahtiin että pääkovan kapaseiteetti oli nopeasti käytetty.

Tiistaina starttasimme aamiaisen jälkeen kohti uusia seikkailuja; busseilla kohti postikorttimaisemia ja kauniita pikkukylilä. Rochessa pysähdyttiin kuulemaan paikallista pelimannimusiikkia ja nauttimaan prosentointa sangria/punssia, minkä jälkeen matka jatkui kohti sievää pikkukaupunkia niemeltä Twann peilityynen kuvankauniin Biel-järven rannalla. Joannan ja ruotsalaisen Annan vietimme siestaa järven rannalla ja filosofimme elämän kipeistäkin asioista. Helteen poltellessa ihoa jatkoi-

Peltipeili ja aallas yhteisessä kylppärissä

me kohti historiallista Murtenin kaupunkia, jonka linna, historiallisen kaupungin muuri ja upeat järvimaisemat tekivät vakuutksen. Solothurnin vähättävän pikku kaupungin vanhan kaupungin alue muodostii puiteet illalliselle ravintola Kronessa, jossa pääsimme osallisuksi saksalaisten vimmasta suomalaisista euronikkakoista kohtaan. Kysyntä oli kova...

Katja & Teemu

Aamulla herärys oli julman aikaisin. Bunkkerin suihkuihin pääsi jonottamatonta ja Bunkkerin sympaattinen "isäntä" Markus tiimeineen oli valmistanut meille aamiaista. Markus pitikin meistä hyvää huolta koko viikon. Kun tulimme aamulla ulos Bunkerista viereisen katutyömaan työmies meinasi ajaa työoverinsa jaloille sellaisella ruohoneleikkurin näköisellä katutasoittimella. Ilmeisesti hänen hämmästyti seurueemme kokoa ja koonpanoa, noin 10 henkeä, pituutta 182-218 cm, ihmisiä jotka huutelivat toisilleen suomea, englantia, hollantia ja ruotsia. Puhumattakaan siitä että tulim-

me ihan oikeasti maan alta keskelle kau-punkia.

Bussimata sujui rattoisasti saksankielisin selostuksin (englanninkielisessä busissa ei ollut tilaa) mutta onneksi paikalta löytyi muutama henkilö jotka tulkkasiat meille tärkeimmät kohdat englanniksi. Myös bussin opas, paikallinen klubilainen, teki parhaansa ja herätti yleistä hilpeyttä kertomalla flying Mickey Mousesta, kun ei muistanut mikä lepakko on englanniksi.

Ravintola Kronessa meillä oli ilo nauttia englantilais-saksalaisesta pöytäseurasta kertoen milläista on Suomessa ja kuinka yöpyminen Bunkerissa sujuu. Jostain syystä tämä englantilais-saksalainen mies oli aina nähdessämme kovin huolissaan sitä että suihkuja oli Bunkerissa vain kaksi kappaletta.

Ennen illan katujuhlaa tutustuimme vielä Leibstadtin ydinvoimalaan, joka todella oli monituntisen kierroksen värtti. Lauhdevesitorissa vierailu oli varsinaisen kokemus. Oppaamme, sympaattinen hollantilaissyntyinen kolmekymmenvuotisen uran voimalan leivissä tehty miettesi, että harvemmin heillä näin pitkiä vieraita käy. Samaan hengenvetoon hän totesi, että kyllä hänen kinkoisellaan miehellä (163 cm hattu päässä) on vaikeuksia löytää sopivia pitkiä housuja.. ja sitten naurettiin... .

Partiolaisten järjestämä katujuhla Liestalin kaupungissa, jonne myös vapaapäivän viettäneet olivat löytäneet, oli hieno päätös keskiviikolle. Katujuhlassa syötti ja juottiin hyvin, kuunnettiin rytmiikästä puuhallin- ja rumpumusiikkia, tanssittiin ja lopuksi laulettiin nuotion ympärillä tuttuja nuotiolauluja. Tunnelma oli lämmin ja nuoret partiolaiset näyttivät nautivan seurastamme. Myöhempmin illalla tapasimme samana iltana Baseliin saapuneet Paulin Hollannista ja Lonen Tanskasta sekä nautimme hauskasta seurasta pienemmällä porukalla.

Illan partiolaisjuhla oli huика. Partiolaiset tarjosivat maksua vastaan ruokaa ja juomaan, ja juhliin esintymään tullut rumpu-puhallin orkesteri oli ihan käsittämättömän upea kokemus. Katujuhlassa syntyi myös suomalainen hölkynköllyn lentoyhtiö joka lennättää asiakkaitaan varpu/katuluudilla.

Ja sanomattakin on selvää että illan kau-punkikerroksen jälkeen Bunkerissa juhlittiin taas.

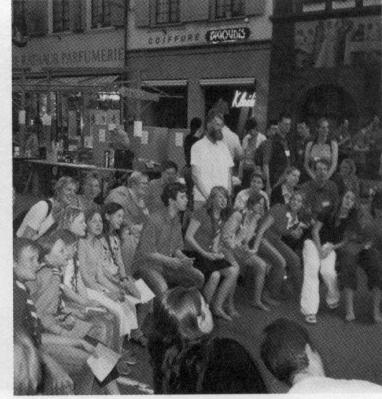
Torstai käynnistyi kerrossängystä kom-puroinnin jälkeen mallikkaasti. Ilmas-tointiputken takia vaati öinen vessassä-käynti ylädivaniiltani käsini (kerrossänky-rivin kolmas ja ylin kerros, jonne kukaan "huoneistommme" naisista ei minun lisäksi yritynytkään kavutta) melkoista akrobatisaa – valokatkaisija, se ainut, kun sijaitsee alhaalla oven pieselässä enkä ollut älynnyt ottaa taskulampulla mukaan. Jalkani olivat kuin pahemmankin lähi-taistelun käyneellä bunkkeriviikon jäljiltä – eriväriisiä mustelia kintut täyntä...

Bunkkerimakarena illan limudiskossa

Jonotanssia kadulla

Partiolauluja iltanuotiolla

Keskiviikkona suuntasimme ruotsalaisen Annan kanssa muiden suomalaisten viettääessä "vapaapäivää" kohti muinaisia roomalaisasutuksen raunioita Augusta Rauricassa. Mielenkiitoisessa kansainvälistessä seurassa riitti juteltavaa ja tutustuin taas uusiin mukavia ihmissiin. Olutpanimon kanttiinissa nautitin lounaan lomassa hämmästyivät saksalaiset pöytäkumppani kertakaikkaan kun en välttämättä ollutkaan heidän kanssaan samaa mieltä siitä, että Suomessa pääasiallisesti syötäisiin poronlihaa, perunoita ja lantua, kun muuta meillä ei kuulemma oikein ole. Nämä esitti eräs saksalaisherra, jolle mielessäni kerroin, että Suomessa on kasvihuoneita, joissa viljellään mm. ihan kurkkua ja tomaattiakin ja että muttaakin lihaa kuin poronlaista kaupoistamme kyllä löytyy. Saksalainen Jochen hämmästytti minut suomalaisen musiikin tietämyksellään. Kysymyksiä riitti Nighthwishiin tuotannosta aina Sibeliukseen saakka. En tuntenut puoliakaan hänen mainitsemistaan suomalaisista ambient-bändeistä -kyllä hä-vetti!

Katja & Teemu

Aamupäivä olikin tänään vapaa. Saimme nukkuu hieman myöhempään ja nauttia taas Markuksen läittämää aamiaista. Muutimme Bunkerin kerrossängyissä kerrostaa alemmaksi nukkumaan. Uusi tukikohtamme oli keskikerroksessa. Tar-koituksenamme oli tehdä tilaa ranskalaisille joiden piti saapua bunkerriin torsaina, mutta jonkin väärinkäsityksen seurauskena he ottivatkin käyttöönsä ihan oman huoneen eivätkä tulleet meidän kansainväliseen huoneeseen. Bunkerissa oli varattu yksi huone naisille, yksi miehille ja yksi mixed eli sekahuone. Kaikille Bunkerissa yöpyville oli varattu 2 kpl sänkyjä. Ja niitä sänkyjää toisiaan olivat koko kylpylä. Kävivät yhdessä ja joutuivat yhdessä. Tämä on ollut aina meidän kokousta katsojen roolissa seuraavien joukossa. Tärkeiden asioiden käsittely siirtyi vuodella Edinburghin kokouksessa toukokuussa 2005 käsittelyviksi. Miten tällaista voi tapahtua, mietin itsekseen. Uudistuksia tarvittaisiin, täästä olimme kaikki yhtä mieltä.

Torstainaamupäivän Baselin kaupunginjohtajan isännöimä vastaanottotilaisus kaupungintalolla toi paikalle runsasta "pitkiä" eri maista. Amerikkalainen Joseph romanialaisyytisen tyttöystävänsä kanssa osoittautui varsinaiseksi kielineroksi. Puhui suomeakin ilman minkäänlaista aksenttia. Vastaanotolta kiiruhdimme kohti joenrannalla sijaitsevaa viihtyvää ravintola, jossa käynnistyi koko Europatreffenin varsinainen asiaosuuus, Euroopan klubien yhteisen klubin koukous, jonne kovin monen maan edustajat olivat kokoontuneet. Mitään tärkeitä pää töksiä ei voitu tehdä koska kokous ei ollut äänivaltainen. Ja niitä tärkeitä pää töksiä odottavia asioita oli listalla ollut. Petymys oli kouriintuntuva myös meidän kokousta katsojen roolissa seuraavien joukossa. Tärkeiden asioiden käsittely siirtyi vuodella Edinburghin kokouksessa toukokuussa 2005 käsittelyviksi. Miten tällaista voi tapahtua, mietin itsekseen. Uudistuksia tarvittaisiin, täästä olimme kaikki yhtä mieltä.

Bunkkerissa vaatteidenvaihdon jälkeen takaisin joenrantaravintola Basel Volkshausiin, jossa käynnistivät tervetulojullisuudet ja -illanvietto. Ilta olisi ollut likimain täydellinen ilman elämänsä todennäköisesti huonointa päivää poteava tarjoilija, joka mm. lätkäsi minulle vierustoverini Klaasin luottokorttilaskun ja ärjen kehotti minua kuittaamaan sen, mitä en tietenkään tehnyt. Aterioinnin jälkeen siirryimme väilllä ulos sinne meitä varten järjestettyä ohjelmaa seuraamaan. Jälkiruuan jälkeen ilta jatkuikin sitten tanssin merkeissä. Tanssia sai niin kauan kuin suinkin jaksoi. Musiikki oli loistavaa! Korkokengät jalassakin olin porukan lyhyimpää (182 cm). Tämöisen havainnoin mahtavan terapeuttista vaikeutta ei kaltaiseni ihmisen, joka on elämänsä aikana tuntenut olonsa usein epämukavaksi pituutensa takia, usko ennen kuin sen todella kokee.

Joka päivä saapui kokoukseen uusia osallistujia ja näin myös bunkkeriimme uusia asukkaita; jotkut osalle mestä vanhoja tuttuja kuten Paul Hollannista ja Lone Tanskasta, jotkut aivan uusia kasvoja kuten mukava Susan Englannista. Sopu antoi sijaa ja väilllä maanalaisessa bunkkerissamme yhteiselon hieman ki-

kokouksissa ollut aika hurjaa kun kaikki on pitänyt saada esittää oma näkemyksensä käsiteltäväänä olleisiinasioihin. Tällä kertaa kokousessa ei ollut tarpeeksi jäsen maiden edustaja paikalla, mikä tietysti vaikutti myös kokouksen ilmapiiriin.

Illallisella ehdimme hieman leikkiä pöytäkoristeilla, keskustella silikonirinnoista ja pitää muutenkin hauskaa. Etukäteen mietittyin kulttuuriero humorintajussa osoittautui ihan turhaksi huoleksi. Tai sitten pitkillä ihmisiillä on ihan oma humorintajansa. Kaikki käytännön pikkuipilat, englanniksi käännetty kaksimieliset jutut ja tilannekomikka jaksoivat naurattaa monikansallista ryhmäämme.

Perjantaina meitä koko viikon suosinut sää käensi meille selkänsä. Vesiseateessa ajoimme Baselista kohti Arth Goldaun asemaa, josta nousimme junaan, joka vei meidät kuvankauniiden maisemien halki kohti Rigi-vuorta, "vuorien kuningatar". Mukana seurasivat myös sveitsiläisen Coop-kuluttajalehdet (vastaa Pirkka-lehteä) toimitaja ja kuvaja, jotka ottivat kuvia mm. jaloistamme – junan penkeillä vastakkain istuminen näillä jal-

Katja & Teemu

Rankka retkipäivä taas edessä. Bussimatkat menivät torkkuun ja jutellen. Jyrkissä vuorenrinteissä laiduntavia lehmiä katsellessa tuli mieleen, että niillä on pakko olla erimittaiset jalat, oikealla puolella pidemmät kuin vasemmalla, ei siellä muuten voi pysyä pystysä. Muutenkin Sveitsin uskomaton vahreys jaksoi ihastuttaa suomalaiseen luontoon tottunutta matkailijaa.

Seurueettamme kuvamaan tullut pieni tumma heppu sai nopeasti lisänimen gigolo. Arvailujen varaan jää mitä hän mietti kun junassa matkalla vuoren rinnettä ylös ja alas lauletti läpi kaikki lalut joihin tiesimme kuiten omalla äidinkielellämme sanat. "Yllättäen" tähän laulujen kokoelmaan kuului paljon lastenlauluja.

Luzernissa käytin hieman katselemassa kaupunkia ja syömässä jättikokoista pizzaa. Lisäksi täydennettiin taas juoma/ruoka varastoa iltaa varten. Illan Bunkerpartyt olivatkin sitten osallistujämääritään suurimmat meidän oleskelumme aikana. Sana juhlista oli kiertänyt Eu-

Alppinäkymiä sumussa

ristyessä viljeltiin humoria. Jopa etukäteen (olemattoman ranskan kielen taito ni takia) huolestuttaneet parikymmentä ranskalaisista kanssa-pitkää sulautuvat joukkoon pienien alkulämmittelyn jälkeen.

Katja & Teemu

Aamupaivä oli meillä vapaa, vietimme sen Bunkkerissa makoillen, jutellen muiden paikalla olevien kanssa ja koitimme vähän laittaa tavaroitamme (taas) pienempään tilaan. Kaaosteoria hallitsi elämäämme täälläkin, tavaroitamme löytyi vähän ympäriänsä. Onneski Bunkkeriin oli tullut mukavaa porukkaa asumaan eikä tarvinnut huolehtia siitä, että joku pitkäkynsi keräilee muiden omaisuutta taskuihinsa.

Lähdimme ratikalla kohti kokouspaikkaa. Tällä kertaa itse kokous olikin varsin rauhallinen, mutta se ei ollutkaan päättosvaltainen. Olimme nimittäin kuulleet juttuja siitä, että meno on väilllä näissä

Jalat mahtuivat sittenkin junaan

kojen pituksilla on haasteellinen tehtävä... Kuvaaja, lyhyt tumma mies kerto, että "hauska juttukeikkakokemus, vaikka niska onkin todella kipeä kaikesta ylöskatsumisesta".

Lounaan nautimme ravintolassa Rigi-vuoren laella. Lounaan äärellä ideoitiin innokkaasti kaikkien aikojen ensimmäisen Suomessa 2010 järjestettävän Euroopatreffenin ohjelma jo melkein valmiiksi. Ideoita riitti! Matka vuorenrinteestä alas Luzern-järven rantaan sujui laulamisen, nauramisen ja hauskanpidon merkeissä. Laivamatka Vitznausta Luzerniin kaupunkiin kuvankauniilla Luzern-järvellä kovassa sateessa antoi vain aavistuksen siitä upudeesta, jossa nämä maisemat varmasti kirkkaamalla ilmalla näyttäytyisivät.

Loppuista sujui kertakaikkisen hauskassa puolalais-ruotsalais-tanskalaishollantilais-englantilaisessa seurassa ja huipentui bunkkeribileisiin, jonne saapui juhlijoita läheltä ja kaukaa. Taas tanssittiin, juteltiin ja naurettiin!

Hölkynkölkyn Airwaysin eka kone

rooppa-treffien osallistujien keskuudessa joten saimme paljon vierailijoita. Esittelijimme Bunkkeri, ja sen kahta kuuluisaa suihkua, kaikille jotka eivät olleet vielä Bunkkerissa käyneet. Illan aikana tanssittiin taas hieman lisää Macarenaa ja Ketchup-songia sekä kaikkia muita disco-klassikoja, syötiin sipsejä ja muuta piikkunaposteltavaa, juteltiin ja ennen kaikkea pidettiin ihan älyttömän hauskaa. Suuren suosion ja huomion herättivät oranssit, puhallettavat kruunut jotka hollantilainen Robert oli tuonut mukaan Sveitsiin. Kruunut päässä juhlilimme kuin kuninkaalliset, tosin juhlamme eivät olleet ihan niin muodolliset. Illalla bileitten lomassa kerättiin kolehti bunkkerilaita Markuksen lahja varten.

Lauantai sujui levon ja illan tanssiaisiin valmistautumisen merkeissä. Sveitsiläiset ovat melko hillityyä joukkoa, mutta lauantaina illansuussa nostessamme armaasta bunkkeristämme iltapuuvuissamme ja korkokengissämme kohti ratikkapysäköiä, nän ihan kirjaimellisesti loksahtaneita leukoja normaalipituisen pailkallisen väestön piirissä.

Joku arvutteli kyseessä olevan ehkä pii-lokameran, toinen kyseli että mistä te siihen oikein tulitte ja kolmas oletti että koripallojoukkue on ainut selitys tämänkokoisen hujoppien ilmostymiselle mai-semia pilaamaan. Vielä ennen päättotanssiaisia saimme mm. me suomalaiset ilon ja kunnian olla mukana ruotsalaisystävästämme Annasta kertovan dokumenttiohjelman kuvauksissa. TV-kameroiden loisteessa pasteerasimme juh-lakoltiussamme Hotel Panoramman ylimmän kerroksen näköalabaarissa kuin mitkäkin filmitähdet. Mukavaa oli! Ohjelmasarja, johon Annaa (190 cm) kuvattiin, kertoo erikoiskokoista ja -näköisistä ruotsalaisista ja heidän elämäänsä. Anna on sarjan ensimmäisen jakson keskushenkilö ja ohjelma tulee ulos Ruotsin tv:stä joskus vuoden 2005 alku-puolella.

sä seuraavana päivänä vääjäämättömästi koittavaa eron hetkeä.

Bunkkerissa vietetyn viikon aikana en voi sanoa nukkuneeni ruhtinaallisesti, mutta eihän Baseliin nukkumaan tultukaan! Bunkkeriasuminen vaati veronsa, mikä tarkoittaa, että kahdenkymmenen naisen huoneessa oleva putkilampu sytytettiin päälä läppärin ylimmällä eli kolmannella tasolla joka ikinen kerta kun joku meni yöllä vessaan. Ilmasto-putkissa kuului pääni yläpuolella melkoista räminää, ilma tuntui väillä loppuvan kesken ja ihmisiä lähtee heidän nukkuesaan myös erivoimakkuisia ääniä. Saksalaiset heräsvät föönaamaan tukkaa korvani juuressa ynnä juttelemaan kello kuudesta aamulla. Mutta mitäs pienistä, jokainen sopeutui tilanteeseen parhaaksi katsomallaan tavalla.

Katja & Teemu

Lauantai, odotettu ja pelätty päivä eli viimeinen ilta yhdessä. Amiaisen jälkeen lähdimme kaupungille, osa porukasta meni uimahalliin uimaan ja suihkuun välttääkseen Bunkkerin sulkujonon. Kolehtina kerätyillä rahoilla haettiin Marukseelle "ruokapaketti" johon kerättiin

kuvaelman / mielenosoituksen ja tanssia paikallamme Macarenaa, kunnes Teemu rohkaisti mieleni ja meni toivomaan illan esiintyjältä hieman menevämpää musiikkia. Ja kyllä sitä sitten tulikin, laulaja veti bändinsä kanssa kaikki toivotut kappaleet ja usean encoren jälkeen joutui lähtemään pois lavalta kun tulit ilmoitus ettei juhlapaikka pitäisi sulkea ettei työntekijät pääsevät kotiin.

Illan aikana esiintyi myös huikean suosion keskuudessamme saavuttanut rumppu-puhallin orkesteri, tällä kertaa heillä oli päällään sinihopeat kaavut ja naamiot joissa tuikkivat punaiset led-valot. Tässä juhlassa palkitsimme myös Maruksen keräämällämme ruokapaketilla. Yöllä pidettiin Bunkkerin viimeiset juhlat jotka ilmeisesti jatkuivat klo 6 saakka aamulla. Tehokkaana juhlien typistäjänä tosin toimi lappu jossa ilmoitettiin että Bunkkerista pitää poistua klo 10 mennessä ja tavarat pitää hakea viimeistään klo 15:00.

Pitkien naisten kädenväännön mestari Minna kukistaa Suen

Valmiina juhlimaan. Filmitähti Anna keskellä.

Uskomattoman hieno tanssiaisilta käynnytti arvokkaasti upeiden pitkien mestien ja näyttävien juhla-asuisten naisten saapuessa pikkulihja paikalle. Ohjelmaa riitti joka lähtöön, ruokapöydät olivat kauniisti katettu ja ihmisten tuntuivat viihtyvän. Jokaisen osanottajamaan jäsenet esiteltiin maittain erikseen. Suomen delegaatioikin sai lisävahvistusta kun Timo liittyi seuraan. Koko illan soittonut orkesteri oli loistava, erityisesti laulusolisti, joka vihoviimeisen ylimääräisen (niitä oli monta!) yön tunteina laulettuaan liikutti itsekin kyyneliin kiitelles-sään meitä unohtumattomasta illasta.

Tanssia todella sai. Amerikkalainen vanhempi herrasmies tuli hakemaan minua jopa polkalle, jota en hänen onnekseen tanssi julkisilla paikoilla, varsinkaan piikkikorot jalassa. Tydyimme polkahtavaan sinne tänne askellukseen. Illan kuluessa taisin tanssia tiputtaan, ripaskaa, rivitanssia, twistiä, valssia, tangontapaista ja mitä niitä kaikkia mahtoi ollakaan. Yhteinen hauskanpito kääntyi jossakin vaiheessa haiseudeksi itse kunkin mietties-

mm. suomalaista näkkileipää, ruotsalais-ta vodkaa ja espanjalaisista punaviiniä. Katja ja Joanna riehuivat päivän kaupungilla etsien kynsilakkaja ja muita tuiki tarpeellisia varusteita illan juhlaan varten, sekä tulisia kotimaassa odottaville työkavereille ja kummilapsille.

Kun olimme shopanneet tarpeeksi pala-simme bunkkeriin valmistautumaan iltaa varten. Suihkuunkin pääsi ihan jonottamatta. Sitten vaan hiukset ojennukseen (kiharalle) ja meikkiä naamaan. Suurin osa valmistelusta tehtiin Bunkkerin olo-aamiais- huoneessa joten juttuseurasta ei ollut pulaa. Ja vaikka aikataulu olikin valmisteluille lopulta hieman kireä oli silti aikaa pitää hauskaa kaikkien uusien tuttavuuksien kanssa.

Lähdimme täydessä iltapukuvarustukses-sa kohti Hotellia jossa Annaa kuvattiin. Olimme siellä tunnin verran ja siirryimme sitten varsinaiselle juhlapaikalle. Hieman nihkeästi juhlat lähtivät käyntiin, ehdimme pitää pöydässämme hiljaisen YMCA

Sunnuntaina, lähtöaamuna, oli tunnelma kiireinen ja apea. Hyvästelyjä, pakkaamista, kelloon katsomista. Ehdimme ajoissa jäähyväistilaisuuteen. Kyläilykutsuja saataa, osoitteita, sähköpostiosoitetta ja puhelinnumeroita vaihdetaan. Tulee lähdön hetki. Halauksia uusilta ystäviltä – ja sitten kynneleet, joita riittää.

Uskomaton viikko, uskomattoman hienoja ihmisiä, ystäviä ja kuka tietää mitä kaikkea muutakin. Fyysisesti täysin uupuneena mutta henkisesti vuosia nuortuneena palasimme koti-Suomeen. Kelloni jää Sveitsin aikaan, seuraavana aamuna nukuin pommiin ja unohdin tyystin, että olisit syntymäpäivänä.

Minna Tappola

Katja & Teemu

Sunnuntaina matkasimme hiljaisina jää-hyväistilaisuuteen. Hyvästelimme lukuisat uudet ystävämme sekä muun suomalaissjoukon, meillä oli liput myöhemmälle lennolle. Niinpä ehdimme vielä syömään

jatkuu seuraavalla sivulla...

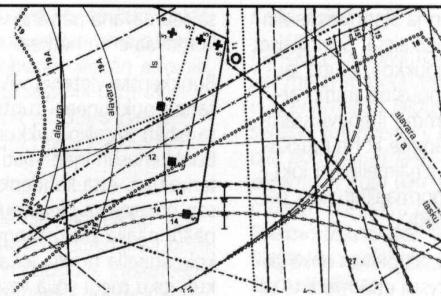
Heidi Wikar on vuoden 2004 Nuori Suunnittelija

Helsingin Muotimesujen yhteydessä 10. kertaa järjestetyn Vuoden Nuori Suunnittelija -kilpailun on tänä vuonna voittanut vaatesuunnittelun opiskelija Heidi Wikar, 23, Taideeoliaisesta Korkeakoulusta. Voittotyön vahvuudet ovat monipuolisuus ja käytännöllisyys, glamourin tuominen arkeen sekä yksivärisen materiaalin hieno hallinta. Suomen Messusäätiö luovuttaa voittajalle 5 000 euron kannustuspalkinnon Muotimesuilla 22. elokuuta.

"Fillarill -mallisto on suunniteltu keskiveroa pitkäraajaisemille ja atleettisemille naisille, joiden on lähes mahdotonta löytää kauniisti istuvia, naisellisia vaatteita massatuotannosta", sanoo itsenkin pitkähuiske (183,5cm) ja urheilijavartaloineen Heidi Wikar. "Mielestäni vaatteet eivät saisi määräätä ihmisen muotoa, vaan niiden tulisi muotoutua ihmisen ylä tämän parhaita piirteitä ja persoonaa korostaa. Kilpailutyössäni halusin pehmentää atleettisen naisen yleensä suorahkoa vartaloa vaatteiden naisellisia leikkauskia lioittelemalla." Fillarill -asullaan Heidi Wikar haluaisi myös helpottaa kiireisten bisnesnaisten arkeja ja kannustaa heitä ekologiseen hyötyliikuntaan.

"Inhoan nykypäivän tavarapaljoutta ja materialismia. Vaatesuunnittelijana näen tässä haasteen suunnitella niin hyviä ja ajattomia tuotteita, että kuluttaja tytyisi vähempään", Heidi Wikar sanoo. "Inspiraationa saan luonnon muodoista ja väriestä - rakan taivasta, aavaa merta, tunturimaisemaa ja pohjanmaan lakeuttaa."

"Alan valinta oli luonteva, koska olen pienestä pitäen askarrellut ja ommellut. Jo ala-asteikäisenä ompelin itselleni vaatteita, koska olin liian pitkä löytääkseni kauppojen lastenosastolta sopivaa päälle pantavaa. Toisaalta pukeuduinkin

Kaavoituskurssi

Helsinkiläisille

Oletko kiinnostunut saamaan itsellesi sopivat peruskaavat?

Nyt tarjoutuu oiva tilaisuus osallistua ja oppia kaavoituksen niksejä. Saat tehtyä itsellesi housujen ja kotelopuvun kaavat, joista kuosittelemalla voi tehdä lähes mitä vain. Ensimmäisen kertan jo 6.-7.11. klo 10-14 Kivenkolon asukastalossa Kivikonkaari 11. Kurssin vetää Pauliina Lyttikä.

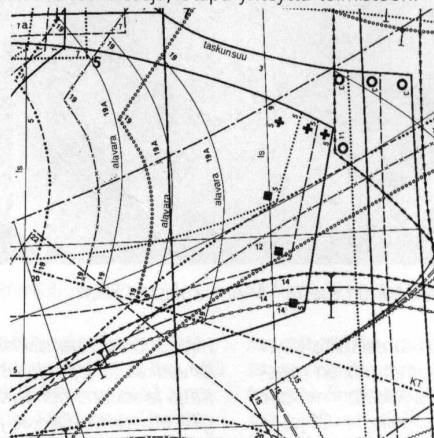
Mukaan mahtuu 10 ensinmmäiseksi ilmoittautunutta osallistujaa.

Kurssimaksu 5 euroa/henkilö, joka sisältää materiaaleja.

Ilmoittautumiset toimistoon joko sähköpostilla tai puhelimitse.

Kurssi järjestetään Helsingin kaupungin sosiaalivilaston tuella, ja on tarkoitettu Helsinkiläisille.

Mikäli jossain muualla halutaan järjestää myös kaavoituskursseja, otapa yhteyttä toimistoon.

...jatkuu edelliseltä sivulta

lounasta Baselissa. Seurueeseemme kuului pitkiä ihmisiä Ruotsista, Tanskasta, Puolasta ja Englannista. Meno oli jo aika väsynnytä ja meillä oli hilittömän hauskaa. Lopulta oli pakko palata Bunkkeriin hakemaan tavarat ja hyväställä ensimmäiset ihmiset ryhmästämme.

Menimme junalla Baselista Zürichin lentokentälle, jätimme englantilaisen Suen matkalla Zürichin keskustaan. Lentokentällä hyvästelimme lentojen lähiessä vielä puolankoneeseen menijät sekä rotsalaiset. Kun koneemme laskeutui Helsinki-Vantaalle ihmettelimme vain kuinka tasaista täällä Suomessa on, nopeasti

sit tottui katselemaan Sveitsin vuoristomaisemaa.

Tälläistä matkaa on ihan mahdoton tyhjentävästi kuvalla sellaiselle henkilölle joka ei itse ollut mukana reissussa. Sveitsistä maana ei ehtinyt saada juuri minäänlaista kuvaa kun huomio väkisinkin keskittyi mukana olleisiin ihmisiin ja yhteiseen hauskanpitoo. Suurin osa muistoista on tapahtumia ja sattumisia matkan varrelta, tilannekomikkaa ja väärinymäryksistä johtuneita makeita nauruja. Toisin kuin monet saattavat luulla myöskään pituus ei ollut ratkaiseva tekijä, kukaan ei katsonut pahalla sil-

mällä sitä että olet "lyhyt" (Katja 183 cm). Toki itse tuli huomioita se että kuuluu joukon lyhyimpiin ihmisiin, mutta ei sitä muiden kohtelusta huomannut. Kysymyksiin: "Millaista siellä Sveitsissä oli?" on joutunut vastamaan: ihan hullua, älyvapaata, raskasta, joskus surullistakin, terapeuttista, henkisesti kasvattavaa, kummallista, ihanaa. Tätä listaa voisi jatkaa loputtomia, parasta on kokea koko juttu ihan itse. Edinburgh here we come!!